

Jaakko Lind

Hevonen vailla nimeä

sekä muita kertomuksia

Jaakko Lind

Hevonen vailla nimeä
sekä muita kertomuksia

Jaakko Lind

Hevonen vailla nimeä
sekä muita kertomuksia

© 2026 Jaakko Lind

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-88349

Hevonen vailla nimeä sekä muita kertomuksia

Alkusanat	7
Prologi	9
I Hevonen vailla nimeä	11
II Matka maan keskipisteeseen	16
III Jäätie	18
IV Eläviä kuvia	23
V Hauenpyytäjät	27
VI Halikon Vellonlinna	30
VII Klingan mylly	34
VIII Pyöräillen	38
IX Autotehtaan arvoitus	42
X Sysmän Kammiovuorella	44
XI Melontaa	48
XII Linturetkellä Tammelassa	50
XIII Örön kansallispuistossa	58
Lähteet	62

Alkusanat

Tämä kirja sai alkunsa sattumalta. Joitain vuosia siten isäni skannasi digikuviksi minun 1980- ja 90-luvuilla ottamieni mustavalkokuvien negatiiveja ja diakuvia. Niiden joukosta löytyi paljon sellaista materiaalia, jonka olemassaolon olin jo ehtinyt unohtaa. Isäni oli innokas valokuvaaja. Hänen kuvausinnostuksensa tarttui myös minuun. Suurin osa kirjan kuvista on otettu mustavalkofilmeillä. Kirjan alkuosan värikuvat ovat diafilmeillä otettuja, Uusimmat kuvat, alkaen sivulta 43 ovat digikameroilla otettuja. Osa niistä on otettu puhelinten kameroilla.

Valokuvauksessa tekniikat ja välineet ovat muuttuneet muutamassa vuosikymmenessä merkittävästi. Mustavalkokuvia tehdessä oli pimiön valotuspöydän ääressä mahdollista rajata kuvia sekä vaikuttaa siihen, mitä vedokseen otettiin mukaan ja kuinka tumma tai vaalea lopputuloksesta haluttiin. Aivan samoja asioita voidaan tehdä ja tavoitella myös digikuvien kanssa. Sen sijaan diakuvia ottanut joutui ehkä tarkemmin miettimään rajaamista jo kuvan ottohetkellä. Diafilmi oli myös kalliimpaa, joten kuvaaja saattoi harkita kahdesti ennen kuin painoi laukaisijaa. Aivan kaikkia mustavalkofilmillä otettuja kuvia ei koskaan tehty paperikuviksi. Digikuvia ottava ei joudu miettimään, montako kuvaa voi vielä ottaa. Ei ole filmirullaa, joka tulisi täyteen ja jota joutuu vaihtamaan.

Kirjan alussa on kaksi tuokiokuvaa, joissa on mukana nelijalkaisia ystäviä. Otin ne mukaan, koska pidän niitä onnistuneina ja kuvien ottohetkillä on ollut hyvä rento tunnelma. Kirjan tarinat sisältävät viittauksia tai jopa suoria lainauksia aiheiltaan hyvin monenlaisiin kirjoihin. Näiden tekstissä mainittujen kirjojen lukeminen auttaa tavoittelemaan sitä tunnelmaa, ja niitä mielialoja, joita tekemillämme retkilläkin vallitsi. Mukana on myös kuvia ilman erityisiä selittäviä tarinoita. Ne ovat muun muassa tuokiokuvia laavun rakentamisesta tai Raaseporin linnaan tehdyiltä retkiltä.

Kirjan kertomukset eivät muodosta mitään yhtenäistä kokonaisuutta. Kyseessä ei ole tekijänsä omaelämäkerta, joka etenee kronologisesti kohti jotain tiettyä päämäärää. Toki väistämättä mukana on omaelämäkerrallisia elementtejä. Kirjallisuusterapiakouluttaja, suomentaja ja kirjailija Juhani Hannus on todennut, kuinka omaelämäkerrallisten kertomusten avulla tulkitsemme ja arvioimme uudelleen kiintymyssuhteidemme historiaa, nykyisyyttä ja tulevaisuutta. Reflektiivisen ja dialogisen lukemisen, kirjoittamisen ja keskustelun kautta koskettavat muistot, tunteet, assosiaatiot ja metaforat voivat dramatisoida henkilökohtaisia kiintymyssuhteita ja yhdistää ne narratiivisten identiteettien rakentamiseen.¹

Kirjan kertomuksissa kuvataan asioita, jotka ovat tapahtuneet. Halutessaan lukija voi miettiä, mitä merkityksiä olen antanut tapahtuneille asioille ottamalla ne mukaan tähän julkaisuun. Kuvissa ja tarinoissa eri tavoin mukana olleet ovat voineet kokea tapahtumat hyvin

¹ Hannus 2025, 11.

eri tavoin verrattuna siihen, miten itse olen ne kokenut. Omatkin kokemukseni ovat voineet vaihdella onnen tunteista ja onnistumisten kokemuksista pettymyksiin ja epäonnistumisiin tyyliin ”käsi otsalla”, eli mitä tulikaan taas tehtyä. Historioitsija Jukka Sarjalan mukaan elämäkerroissa ei ole läheskään aina mielenkiintoisinta kohdehenkilö itse, vaan hänen ympärillään avautuva toimintaympäristö.² Kuten jo aikaisemmin totesin, tämä kirja ei ole elämäkertä. Tämän kirjan kohdalla tärkeintä ei ole tekijä, vaan mukana olleet muut ihmiset, tapahtumat ja ne toimintaympäristöt, missä kulloinkin liikuttiin. Aivan täysin ei voi sulkea pois sitä, että kirjoittamalla tapahtumista, jotka ovat tapahtuneet jopa vuosikymmeniä sitten, olen huomaamattani vienyt sinne asioita, joita tapahtumahetkellä ei ollut edes olemassa.

Kirja on omistettu Arto Seppälälle (1966-2010). Hän oli monilla retkillä alkuunpanija ja innostaja, joka sai lähtemään retkille melkein säässä kuin säässä. Liekö ollut Arton myyntipuhetta, mutta lähes jokaisessa retkikohteessa olisimme voineet löytää taimenia kuhisevan puron, jossa vesi olisi ollut raikasta ja kristallinkirkasta.

² Sarjala 2002, 126.

Prologi

Kirjan ensimmäiseksi kuvaksi olen valinnut vuoden 1982 kesällä ottamani valokuvan, jossa ovat lapsuudenkotini naapurissa asuneet Jokisen Heikki ja hänen Sami-koiransa. Heidän kanssaan teimme 1980-luvulla lukemattomia kävelylenkkejä. Sami muistaakseni sekoitus suomenpystykorvaa ja schäferiä. Oikeastaan Sami oli hyvin omaperäinen ja mieleen jäävä koira. Kun olimme lenkillä ja jonkin reitin varrella olleen talon pihalla alkoi koira haukkua, Samia tämä toinen koira ei yleensä kiinnostanut, vaan se jatkoi matkaansa eteenpäin vastaamatta haukkujalle. Tämä sai haukkujan hiljenemään hölmistyneen oloisena. Samista ja Heikistä ottamani kuva taitaa ihan ensimmäisiä koskaan ottamiani kuvia.

Kuva 1. Heikki Jokinen ja Sami kesällä 1982.

Viitisen vuotta ehti aikaa kulua Heikistä ja Samista ottamastani kuvasta, kun ikuistin Jussi-Pekka Kinnusen ja kissan Wiurilan kartanon talousrakennuksen pihalla. Olimme käymässä yhteisen kaverimme luona, joka asui tuolloin Wiurilassa. Kissa oli kaverimme naapurissa asuneen perheen. Jussin vieressä penkillä on kaverimme Pasin kamera Yashicaflex, jossa käytettiin 6 x 6 cm:n filmiä. Kamera oli japanilaisen Yashican kopio saksalaisesta Rolleiflex-merkkisestä 1920-luvun lopulla kehitetystä kamerasta.

Kuva 2. Jussi-Pekka Kinnunen ja kissa keväällä 1987 Wiurilassa.

